

Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-363/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sutkinji toga suda Ivanki Banović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zorka Čondora, OIB: 83095890550, iz Paljevine, Vladimira Nazora 15, zastupanog po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Čurković i Šanjug d.o.o., Zagreb, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 12. lipnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja uz punomoćnika, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 17. lipnja 2026. godine objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i bez učinka odredba članka 7. Ugovora o kreditu broj 5140030250-61000065012/2006 sklopljenog dana 19. srpnja 2006. između tužitelja Zorka Čondora i prednika tuženika, Slavonska banka d.d., a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% jednokratno, unaprijed.....“

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, tužitelju Zorku Čondoru, OIB: 83095890550, isplatiti iznos od 329,97 eura zajedno sa zateznim kamatama računajući od 28. srpnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje

banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 327,70 eura, sa zateznim kamatama tekućim od 17. lipnja 2026. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 29. listopada 2025. podnio ovome sudu tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi kako je 19. srpnja 2006. s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. sklopio Ugovor o kreditu broj 5140030250-61000065012/2006 (dalje: Ugovor) na iznos od 45.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita s rokom otplate na 20 godina sa svrhom izgradnje obiteljske kuće, a koji kredit je u cijelosti otplaćen. Isto tako, navodi da je prednik tuženika u članku 7. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorio odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kredita u iznosu od 1,20% od iznosa kredita, jednokratno, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tužitelj ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je takva odredba potpuno nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova zaključenja Ugovora te tužitelj niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosio sam tužitelj mimo toga. Navodi da u nijednom dijelu predmetnog ugovora se ne spominje nijednom riječju bilo što o stvarnim troškovima zaključenja Ugovora. Nadalje, navodi kako je tuženik 28. srpnja 2007. tužitelju naplatio navedenu naknadu u visini 540,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a koji je na taj dan iznosio 1CHF=4,604 HRK, odnosno naplatio je 2.486,16 HRK, odnosno sada 329,97 eura prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR=7.53450 HRK. Za zaključiti je da je prednik tuženika ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Zaključno, tužitelj predlaže sudu da utvrdi ništetnost navedene odredbe i da naloži isplatu 329,97 eura s pripadajućim kamatama, kao što je to sve поближе navedeno u izreci ove presude, te da tuženiku naloži plaćanje troškova parničnog postupka.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu isticao kako prigovara vrijednosti predmeta spora naznačenoj u tužbi u iznosu od 1.657,19 eura, zatim, istaknuo je prigovor zastare te osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva. Tuženik je, međutim, naveo kako visina i datum naplaćene predmetne naknade nije sporan. Tuženik je osporio tužitelju status potrošača, te je navodio kako tužba uopće ne sadrži koje su to konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora, te da ne sadrži niti onaj

minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega da se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe nišetne ili ne. Isto tako navodi kako je tužitelj prije sklapanja Ugovora obratio se tuženiku s kojim je, u razgovoru, pregovorima, upoznavanju sa svim mogućnostima kreditiranja, odlučio zatražiti sklapanje predmetnog Ugovora uz pripadajuće uvjete, a tuženik je u tim pregovorima vrlo jasno objasnio sve značajke ugovora, o promjenjivosti kamatne stope, valutnoj klauzuli te o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita. Predmetni Ugovor je imao vrlo jasan i uočljiv tekst. Na kraju navodi kako je predmetna odredba kojom se ugovara naknada za obavljanje bankarskih usluga jasna, lako uočljiva i razumljiva, a ista je i u skladu s pozitivnim zakonskim odredbama kojima je bilo dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita. Tuženik slijedom navedenog predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan i obveže tužitelja da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka.

3. Tužitelj je u podnesku od 15. prosinca 2025., očitujući se na odgovor na tužbu, naveo kako tuženik neosnovano osporava naznačenu vrijednost predmeta spora jer nema smisla da se kao vrijednost predmeta spora uzima samo vrijednost kondemnatornog tužbenog zahtjeva, budući da je ovdje nužno izvesti dokaz saslušanjem tužitelja radi dokazivanja deklaratornog tužbenog zahtjeva, pa smatra da se stoga i taj tužbeni zahtjev mora novčano vrednovati. Isto tako navodi kako tuženik neosnovano ističe prigovor zastare, s obzirom da zastarni rok kod ovakvog zahtjeva kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. S obzirom na spornu odredbu, tužitelj navodi kako ista nije u cijelosti jasna, jer nije jasno i određeno navedeno na što se ti troškovi obrade kredita odnose, a nelogično je i da njihova visina ovisi o visini iznosa kredita, jer ista nije od utjecaja na sve one troškove koje navodi tuženik, slijedom čega smatra da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a kojom je tužitelju nametnuta obveza plaćanja naknade za obavljanje bankarskih usluga u nerazmjerno visokom iznosu od čak 2.486,16 HRK.

4. Sud je tijekom postupka, da bi utvrdio odlučne činjenice, pročitao predmetni Ugovor o kreditu broj 5140030250-61000065012/2006 od 19. srpnja 2006.g (str. 5 do 14 spisa), otplatni plan od 29. lipnja 2005. (str. 15 do 19 spisa), te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

5. Sud nije provodio financijsko-knjigovodstveno vještačenje jer je tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka isticao kako osporava samo osnovu tužbenog zahtjeva, a isti je dokazni prijedlog i postavljen od strane tužitelja samo ukoliko tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva, te je tužitelj od tog dokaznog prijedloga i odustao na pripremnom ročištu.

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u smislu članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23 i 146/25., dalje ZPP), kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđivanjem ništetnosti odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu o plaćanju naknade za obavljanje bankarskih usluga, u visini od 1,20% od iznosa kredita, jednokratno unaprijed, te postoji li obveza tuženika vraćanja iznosa od 329,97 EUR naplaćenog po takvoj odredbi, na ime stečenog bez osnove, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana naplate.

8. Među strankama nije sporno da je tužitelj s prednikom tuženika, Slavonskom bankom d.d. Osijek, dana 19. srpnja 2006. sklopio Ugovor o kreditu na iznos od 45.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita, s rokom otplate na 20 godina, kao stambeni kredit sa svrhom izgradnje, a koji kredit je u cijelosti otplaćen.

9. Među strankama je sporno je li u predmetni Ugovor inkorporirana odredba o plaćanju naknade za obavljanje bankarskih usluga nepoštena, a time i ništetna, te postoji li obveza tuženika na isplatu naplaćenog iznosa po toj odredbi, na ime stečenog bez osnove.

10. Iz Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama broj 5140030250-61000065012/2006 od 19. srpnja 2006. (str. 5-14 spisa) proizlazi da je isti sklopljen 19. srpnja 2006. između pravnog prednika tuženika, Slavonske banke d.d. Osijek, kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, u iznosu od 45.000,00 CHF, na rok otplate od 20 godina, kao stambeni kredit sa svrhom izgradnje. Također, utvrđeno je da se odredbom članka 7. predmetnog Ugovora, korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20%, jednokratno, unaprijed, a istom odredbom (čl.7. st.2.) ujedno se obvezuje i platiti sve troškove u svezi javnobilježničkih i sudskih pristojbi, kao i druge eventualno nastale troškove.

11. Iz otplatnog plana od 28. srpnja 2006. (str. 15 do 19 spisa) proizlazi kako je predmetna naknada naplaćena 28. srpnja 2006. u iznosu od 540,00 CHF i zavedena pod stavkom druge uplate, a pod napomenom se navodi naknada, isplata kredita, interkalarna kamata.

12. Tužitelj saslušan kao stranka je u svom iskazu navodio kako je predmetni Ugovor podizao u srpnju 2006. u poslovnici banke prednice tuženika u Đakovu, a kredit je trebao za izgradnju obiteljske kuće u kojoj živi i danas sa svojom obitelji. U vrijeme podizanja predmetnog kredita, nije imao otvoren obrt niti firmu na svoje ime, bio je zaposlen u Hrvatskoj vojsci, te je ustvrdio da je kredit koristio isključivo u privatne svrhe. Kredit je podigao u švicarskim francima jer mu je bilo rečeno da je najpovoljniji. Navodio je da mu prilikom zaključenja Ugovora bankar nije objašnjavao ništa o pojedinim odredbama Ugovora i mogućim rizicima, pa mu tako nije ni objašnjavao predmetnu odredbu o naknadi za obradu kredita. Koliko se sjećao, iznos predmetne naknade mu je umanjen od iznosa kredita koji mu je bio isplaćivan. Pored spomenute naknade, plaćao je još i trošak ovjere Ugovora kod javnog bilježnika. Uz obrazac Ugovora nije dobio nikakve dodatne obrasce, odnosno materijale u kojima bi mu bilo objašnjeno na što se predmetna utužena naknada odnosi. Na kraju je naveo još kako se Ugovor nije mogao zaključiti bez te naknade.

13. Sud je prihvatio iskaz tužitelja kao istinit budući da je tužitelj uvjerljivo i sukladno priležnoj materijalnoj dokumentaciji iskazivao, a čijem iskazu se nije uopće prigovaralo, niti se ičim doveo u pitanje ili osporio.

14. Iz navedenog, sud je nedvojbeno utvrdio da je tužitelj predmetni Ugovor sklopio u svrhu izgradnje kuće, kako se to u samom Ugovoru i navodi, te da je tužitelj predmetni Ugovor sklapao u svojstvu potrošača, zatim, da je pravni prednik tuženika sastavljao sam predmetni Ugovor, a da se radi o standardiziranom, unaprijed sastavljenom obrascu, te da ga je tužitelj dobio tek na potpisivanje, bez mogućnosti izmjene pojedinih odredaba, po principu "uzmi ili ostavi". Dalje, utvrđeno je da prilikom zaključivanja Ugovora nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako ni o utuženoj odredbi o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga budući da je ista bila unaprijed propisana od strane tuženika, a bankar istu nije objašnjavao i obrazlagao već je naveo tek da se ista mora platiti te da Ugovor nije moguće bez nje zaključiti.

15. Osim što, dakle, nije bilo pregovaranja i mogućnosti utjecaja na sadržaj utužene odredbe iz čl. 7. predmetnog Ugovora o kredita, utvrđeno je da tužitelj nije valjano ni upoznat sa spornom odredbom i njezinim značenjem, kao niti o prirodi takve naknade, odnosno što se to istom podmiruje, a istovremeno je tužitelja kao korisnika kredita daljnjom odredbom Ugovora, čl. 7. st. 2., obvezao da snosi i sve druge nastale troškove Ugovora kao i one javnobilježničke i sudske.

16. Na pravni odnos stranaka se imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03., dalje: ZPP) i odredbe Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., dalje: ZO) koje su bile na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, te Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.

17. Prema odredbi članka 56. stavka 1. ZPP-a ugovorom o potrošačkom zajmu obvezuje se zajmodavac da potrošaču stavi na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom.

18. Prema odredbi članka 81. stavkom 1. i 2. ZPP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog trgovca. Prema odredbi članka 84. ZPP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, prema odredbi članka 87. stavka 1. istog zakona nepoštena ugovorna odredba je ništava.

19. Također, odredbom članka 3. stavka 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima reguliraju se nepošteni uvjeti u potrošačkim ugovorima te se smatra nepoštenom ona jednostrano određena klauzula koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzroči značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Opća klauzula nepoštenosti obuhvaća tri glavna kriterija i to da ugovorna odredba mora biti takva da se o njoj nije

pojedinačno pregovaralo, mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama, te mora se protiviti načelu savjesnosti i poštenja.

20. Prema odredbi članka 323. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

21. Prema odredbi članku 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema članku 1115. kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

22. Prema stavu ovog suda, u konkretnom slučaju, navedena odredba čl. 7. Ugovora o kreditu je nepoštena sukladno članku 81. ZZP-a. Naime, ista je određena u tipskom, tj. standardiziranom obrascu ugovoru pripremljenom odnosno sastavljenom od strane tuženika, dakle, na unaprijed formuliranom obrascu, pa se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranom ugovornom odredbom o kojoj stranka, konkretno tužitelj, nije imao mogućnost pregovarati niti utjecati na njegov sadržaj. Uostalom, to je potvrđeno iskazom tužitelja, iz kojeg proizlazi da isti nije bio uopće upozoren niti upoznat s predmetnom odredbom kao i da na nju nije bilo mogućnosti utjecaja, a bez nje se Ugovor nije mogao zaključiti. Dalje, činjenica jest da je ugovaranje jednokratne naknade za obradu kredita bilo dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju, riječ je o nepoštenoj ugovornoj odredbi jer prednik tuženika kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu tužitelja. Isto tako, navedena odredba predmetnog Ugovora (čl. 7. st. 1.) je nejasna i ne zna se točno na što se odnosi, a s obzirom na to da navodi da se određuje u visini od 1,20%, u izravnoj korelaciji sa predmetnim iznosom kredita, a bez navedenih parametara zašto je tome tako, proizlazi da je takva odredba, iako odrediva, nejasna i nije potpuno razumljiva. Za nadodati je da se u istom članku predmetnog Ugovora (čl. 7. st. 2.) navodi i odredba po kojoj se trošak javnobilježničkih i sudskih pristojbi, kao i drugi eventualno nastali troškovi svaljuju na korisnika kredita. Kako trošak javnobilježničkih i sudskih pristojbi, te eventualno drugih nastalih troškova snosi(o) tužitelj kao korisnik kredita, to se postavlja pitanje što se to naknađivalo spornom naknadom "s osnove obavljanje bankarskih usluga". Kako je utvrđeno da sporna odredba nije lako razumljiva, to ista stoga nije isključena po čl. 84. ZZP-a od ocjene nepoštenosti.

23. Tužitelju nije bilo obrazloženo što točno plaća i koja je svrha plaćanja predmetne utužene naknade. Tuženik nije spornu odredbu o naknadi za obavljanje bankarskih usluga opravdao ni tijekom ovog postupka, u smislu da bi specificirao na što se točno ista sve odnosila. Sporna ugovorna odredba je nerazumljiva iz razloga jer tužitelju nisu na valjan način objašnjene posljedice ugovaranja takove odredbe, iako je tuženik bio i morao biti svjestan tog rizika. U ovom je postupku, iskazom tužitelja, utvrđeno da je pri

sklapanju predmetnog Ugovora u potpunosti izostalo pregovaranje, i da je navedeni kredit predan tužitelju kao najpovoljniji, dok mu pojedine odredbe nisu uopće tumačene ili objašnjene, a što se protivi načelu savjesnosti i poštenja.

24. Stoga, proizlazi da je spornom odredbom predmetnog Ugovora prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu tužitelja kao potrošača, radi čega sve je ništetna, pa se takva odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik sukladno članku 323. ZOO-a je dužan tužitelju vratiti sve ono što je primio po osnovi odredbe koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade koja mu je neosnovano naplaćena, pri čemu je između stranaka nesporno da je predmetna naknada naplaćena 28. srpnja 2006. u utuženom iznosu.

25. Shodno prethodnom, i u skladu sa člancima 323., 1111. i 1115. ZOO-a odlučeno je kao u izreci ove presude.

26. Na iznos od 329,97 eura tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik od tada bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obavljanje bankarskih usluga o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, a tuženik je nepošten od trenutka njena ugovaranja i naplate.

27. Sud je prihvatio tužbeni zahtjev i iz razloga jer nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 7. predmetnog Ugovora, a u odnosu na zahtjev za isplatu, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je tužitelj u ovom postupku tražio da sud spornu odredbu Ugovora utvrdi ništetnom, u kojem slučaju, prema zauzetom pravnom shvaćanju na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. broj Su-IV-47/2020, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što bi u konkretnom slučaju bila pravomoćnost ove presude (u točki I. izreke).

28. Sud je rješenjem na pripremnom ročištu 21. svibnja 2026. odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 329,97 eura, sukladno članku 40. ZPP-a. Naime, ovaj sud je ocijenio osnovanim prigovor tuženika da je tužitelj suviše visoko odredio vrijednost predmeta spora pa je vrijednost određena u visini kondemnatornog zahtjeva odnosno u iznosu od 329,97 eura. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008.). Dakle, kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u

obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora. Tužitelj se u konačnici i suglasio da se vrijednost predmeta spora odredi u navedenom iznosu od 329,97 eura.

29. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 151. i čl. 154. st. 1. ZPP-a.

30. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, a sve sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23.) i priloženom troškovniku. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 7.1.), sastav podnesaka od 15. prosinca 2025. u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 8.1.), zastupanje na ročištima od 21. svibnja 2026. i 12. lipnja 2026., za svaki u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 9.1.) i zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 eura (Tbr. 9.3.), što s pripadajućim PDV-om u iznosu od 56,25 eura, ukupno iznosi 281,25 eura. Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u plaćenom iznosu od 33,18 eura, te trošak sudske pristojbe na presudu u zahtijevanom iznosu od 13,27 eura. Sve navedeno ukupno iznosi 327,70 eura a na koji iznos su tužitelju dosuđene i zatezne kamate od dana donošenja ove presude, odnosno od 17. lipnja 2026.

31. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Đakovu 17. lipnja 2026.

Sutkinja
Ivanka Banović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30889-85640**

Kontrolni broj: **0222d-33f53-81f63**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.